

Веднажъ, когато Димо се молѣлъ, явилъ му се единъ *духъ* и му рекълъ:

— Димо ти много мъжки прѣтърпѣ, но твое-то изпитание се свѣршва вече. Искай отъ мене, каквото щѣшъ, и азъ всичко ще ти дамъ.

— Ами ако поискамъ единъ милионъ лева? попиталъ Димо.

— Ще ти ги дамъ, отговорилъ духътъ.

— Ами за Петра ще има ли, спомнилъ Димо за приятеля си.

— Разбира се! Той ще има два милиона лева. прибавилъ духътъ.

— Защо Петъръ да има два милиона лева? Захваналъ да се пазари Димо.

— Не може по-малко, прѣкъсналъ го духътъ. Каквото получишъ ти и Петъръ ще получи, само че неговото ще бѣде два пѣти по-вече отъ твоето.

Димо се позамислилъ малко и казалъ:

— Дай ми единъ часъ врѣме да си помисля! Духътъ съгласилъ, ала Димо нищо не намислилъ. Изминалъ се часътъ, и Димо поискалъ още петъ минути да мисли. Димо нищо не намислилъ, затова поискалъ още двѣ минути, но духътъ му отказалъ и го заставилъ да му отговори, какво иска.

Тогава Димо набързо и съ ядъ рекълъ:

— *Искамъ да остана съ едно око!*

Този часъ духътъ му извадилъ дѣсното око и се изгубилъ.

На сутринята едно-окиятъ Димо гледалъ изъ прозореца и мислѣлъ, че Петъръ е ослѣпелъ съ двѣтъ очи въ сѣщата нощъ. Но какво *отчаяние*